

РЕШЕНИЕ

№ 920

гр. София, 17.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Николай Ангелов

ЧЛЕНОВЕ: Адриан Янев

Георги Бозуков

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **10909** по описа за **2021** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу Решение № 20160590/21.07.2021 г. по НАХД № 3964/2021 г. на СРС, НО, 121-ви състав, с което е изменено наказателно постановление (НП) №22-007229/04.02.2021 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лв. на основание чл. 416 ал. 5 вр. чл. 414 ал. 1 КТ за нарушение на чл. 128а ал. 1 вр. чл.128б ал.4 КТ, като съдът на осн. чл. 415в, ал. 1 от КТ е намалил имуществената санкция в размер на 300 лв.

В касационната жалба се сочи, че решението на районния съд е неправилно, постановено в противоречие с материалния закон и процесуалните правила. Счита за неправилен извода на районния съд, че е налице обективно извършено деяние от страна на дружеството. Оспорва се и извода на районния съд по отношение на установената от чл. 128а КТ писмена форма на заявлението. Твърди, че липсва извършено нарушението, доколкото съставът на чл. 128б, ал. 1 от КТ не е реализиран, като се излагат подробни мотиви в тази насока. Касаторът посочва още, че съдът неправилно е приложил правилата на чл. 415в от Кодекса на труда за маловажност на деянието. Моли съда за отмяна на съдебното решение и процесното НП. В условията

на евентуалност се иска намаляване размера на наложената санкция до законоустановения минимум и отмяна на решението на въззивния съд в частта за разноските. Претендират се направените по делото разноски и за двете инстанции. В съдебно заседание касаторът не се представлява, докладвана е молба от процесуалния му представител, с която се поддържа касационната жалба по съображения, изложени в нея и се моли съда за даване ход на делото по същество. Представен е списък на разноските.

Ответникът - Дирекция „Инспекция по труда“ - С., се представлява от юрк. С., която счита жалбата за неоснователна и недоказана и моли първоинстанционното решение да бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура – прокурор К. изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, II касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

Решението на районния съд е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

Въз основа на приетите писмени и гласни доказателства районният съд е възприел следната фактическа обстановка: При извършена проверка от контролните органи на [фирма] по спазване на трудовото законодателство в периода на 11.12.2020 г. - 25.01.2021 г. на „А. И. Е. и въз основа на изискани и представени документи в Дирекция „Инспекция по труда“ - С., било установено следното: На дата 07.01.2021 г. е постъпило писмено искане от А. С. Ч. по имейл [електронна поща] /наименовано Молба-уведомление - л.27 от делото/, за издаване на необходими документи, удостоверяващи факти свързани с трудовото ѝ правоотношение, а именно: трудов договор, длъжностна характеристика, допълнителни споразумения, служебна бележка за доходите, обективна и справедлива характеристика на професионалните ѝ качества. С отговор от дата 14.01.2021 г. /л.28 от делото/ дружеството- работодател е отказало предоставянето на исканите от А. С. Ч. документи с мотиви, че „към датата на отправяне на искането липсва трудовоправна връзка между дружеството и Ч., поради което тя е в невъзможност да отправя подобни молби, „що се отнася до искането за обективна и справедлива характеристика на професионалните качества, то за съжаление същата се съдържа в заповедта за дисциплинарно уволнение”, „що се отнася до искането за служебна справка за изплатените възнаграждения - то такава се съдържа във фишовете за заплата, които са Ви предоставяни. Отбелязваме също, че подобна информация можете да откриете в личните си партии на НАП, както и на НОИ”.

Бил съставен Протокол за извършена проверка от 25.01.2021 г. Контролните органи на въззиваемата страна приели, че по писмено искане от А. С. Ч., работодателят не е издал и предоставил необходимите документи, удостоверяващи факти свързани с трудовото ѝ правоотношение, в 14-дневен срок от искането - нарушение по чл. 128а ал. 1 вр. чл.128б ал.4 КТ. Същото е извършено на 22.01.2021 г. и е констатирано на

25.01.2021 г. в Дирекция „Инспекция по труда“ - С., при преглед на изисканите и представени от работодателя документи. Приели, че нарушението се потвърждава от следните писмени материали: искане от 07.01.2021 г. от А. Ч.; отговор от [фирма] от 14.01.2021 г., протокол за проверка.

Свидетелката Ш. Ш. Х., на длъжност главен инспектор в Дирекция „Инспекция по труда“ - С. съставила и надлежно връчила на пълномощник АУАН №22-007229/25.01.2021 г.

В срока по чл.44 ал.1 ЗАНН жалбоподателят депозирал писмени възражения срещу съставения акт, идентични с тези във въззивната жалба. Наказващият орган възприел изцяло фактическата обстановка установена от контролните органи, като издал издадено процесното наказателно постановление и приел, че не са налице предпоставките за прилагане на чл. 415в ал. 1 КТ.

Софийски районен съд е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи в кръга на правомощията им, в законоустановените за това срокове. Спазени са изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Прието е, че вмененото нарушение е безспорно извършено, но в случая АНО е следвало да квалифицира случая като маловажен и да приложи разпоредбата на чл. 415в, ал. 1 КТ, доколкото нарушението е отстранено веднага след като е установено, поради което на осн. чл. 415в, ал. 1 съдът е изменил процесното НП, като е определил имуществената санкция в размер на 300 лв. За да приеме в решението си за безспорно установена фактическата обстановка, районния съд е извършил обстоен анализ на събраните по делото доказателства, осигурил е възможност на всяка от страните да защити и обоснове позицията си по делото, разпитал е свидетели и е направил разграничение между трудовия договор и представения договор за поръчка, с оглед спорния момент по делото относно това, с какъв характер са били действителните уговорки. Настоящата съдебна инстанция споделя изводите на районния съд досежно липсата на допуснати съществени процесуални нарушения при съставяне на АУАН и издаване на процесното НП, поради което не следва да ги повтаря.

Неоснователни са наведените от касатора оплаквания във връзка с неспазване на писмената форма по смисъла на чл. 128а от КТ. Прикаченият към файл, изпратен чрез електронна поща – [електронна поща], съдържа подпис на лицето – А. Ч.. При оспорено авторство на заявлението, тежестта за доказване истинността на документа е следвало да бъде указана в съдебно заседание, което в конкретиката на фактите не представлява процесуален пропуск.

Правилни за изводите на съда за реализирана съставомерност на вмененото нарушение. Действително е допуснато нарушение на изискванията на чл. 128, ал. 1 КТ, тъй като в законоустановения срок наказаното лице - [фирма] не е предоставило на бившия служител - А. Ч. исканите с молбата от 07.01.2020 г. документи. По делото безспорно е установено, че исканите документи, визирани в молбата, са свързани с възникването, съществуването, изменението и прекратяване на трудовото правоотношение, а съгласно нормата на чл. 128б, ал. 3 от КТ работникът или служителът има право да получава заверени копия от съхраняваните документи по реда на чл. 128а КТ.

Нормата на чл. 128а, ал.1 от КТ определя, че по писмено искане на работника или служителя, работодателят е длъжен да му издаде и предостави необходимите документи, удостоверяващи факти, свързани с трудовото правоотношение, в 14-дневен срок от искането. Това изискване не е изпълнено и касационните

оплаквания, сочещи обратното, са напълно необосновани.

Правилно районният съд е приел, че са налице предпоставките за приложение на чл. 415в от КТ. По силата на посочената разпоредба, за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв. Видно от събраните в хода на въззивното производство доказателства, нарушението е отстранено веднага след установяването му и не са налице данни за произтекли вредни последици за служителката - А. Ч., поради което съдът е определил размерът на санкцията на 300 лв. В случая с оглед съвкупната преценка на доказателства по делото, настоящата касационна инстанция споделя изводите на съда, че санкция, определена в размер на 300 лв. ще постигне целите на наказанието по смисъла на чл. 12 от ЗАНН.

В рамките на дължимата по силата на чл. 218 АПК проверка настоящата съдебна инстанция не констатира наличието на визираните в чл. 348, ал. 1 НПК касационни основания, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

С касационната жалба процесуалният представител на касатора е направил искане за отмяна на решението на районния съд в частта за разноските. СРС е уважил претенцията на въззиваемата страна – ДИТ –С. за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за една инстанция в размер на 100 лв., определен в съответствие с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ. Доколкото редът за присъждане на разноски е този по чл.248, ал.1 ГПК, приложим съобразно препращащата норма на чл.144 АПК, в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо - в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта му за разноските. От изложеното следва, че в процесния случай, производството по присъждане, допълване и изменение на решение в частта му за разноските е от компетентността на съдът, постановил решението. В случая това е СРС. Така изложеното обуславя недопустимост на касационната жалба в частта, в която се иска изменение на обжалваното решение в частта му за разноските пред първа инстанция. Същото следва да бъде оставено без разглеждане пред настоящата съдебна инстанция и производството по делото в тази част следва да бъде прекратено, а искането в тази му част - изпратено за разглеждане на въззивния съд.

С оглед изхода на правния спор и заявеното изрично искане в тази насока, в полза на ответника по касационната жалба следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева.

Водим от горното и на основание чл.222, ал.1 от АПК, вр.чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, Административен съд София-град, II касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20160590/21.07.2021 г. по НАХД № 3964/2021 г. на Софийски районен съд, НО, 121-ви състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ [населено място] юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

ВРЪЩА касационната жалба, заведена с вх.№ 21042788/06.08.2021г. по описа на

Софийски районен съд, подадена срещу постановеното по НАХД № 3964/2021г. по описа на СРС, 121-ви състав решение, за произнасяне по нея в частта, имаща характера на искане по чл.248 ГПК.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.